

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 3 (12) вересня-серпень 2011

Почитання

Пресвятого Христового Серця –

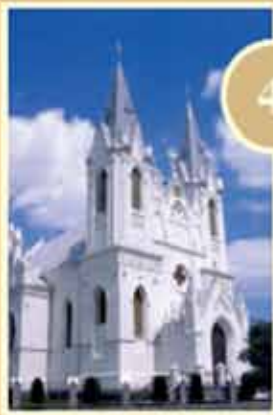
це знак спасіння для сучасного світу

Папа Пій II

2 ВАЖЛИВА
ПОДІЯ

10 ОДКРОВЕННЯ
СВЯТОЇ МАРГАРИТИ

18 УРОЧИСТІТЬ
СЕРЦЯ ІСУСА

4

ЖИВА ІСТОРІЯ БАРУ

У цій статті представлена цікава та багатоманітна історія парафії Св. Анни, а також особливості сьогоденного парафіяльного життя.

ПРОБЛЕМА БАГАТОБОЖЖЯ

12

В чому полягає проблема забобонності і чому вона суперечить Першій заповіді? Що можна сказати про «правду», сказану ворожками? Про ці речі поговоримо з о. Павлом Шендерою

15

КНИГА – СКАРБНИЦЯ І ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ

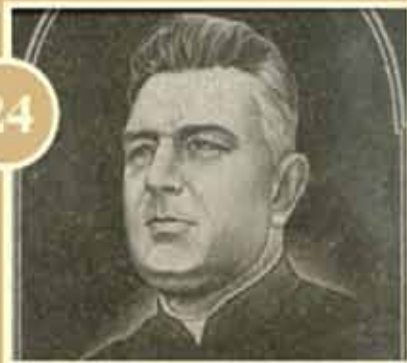
У нашій семінарії є люди, які виконують функцію бібліотекарів та книгарів. Хто вони і чим займаються, читайте саме тут.

ВІДДАНІЙ БОГОВІ ТА ВІРНИЙ СВІДОК ВІРИ У СЛУЖІННІ ЦЕРКВІ НА ПОДІЛЛІ

24

Легендарний священик, якого згадують як строгого, але ревного пастиря, жертвну та віддану людину, яка по-справжньому любила Бога. Мова йде про о. Антонія Хомицького...

28

ВСТУПНІ ОБРЯДИ

Тут можна прочитати про вступні обряди Святої Літургії, тобто дії та слова священика і вірних, від початку і до тієї частини, яка називається Літургією Слова...

ЗАПИТУЙТЕ - ВІДПОВІДАЄМО

34

Як правильно читати Святе Письмо, що потрібно брати до уваги і чому Біблія є незвичайною книгою? Спробуємо дати відповіді на ці питання.

Наша редакція: (зліва направо) В'ячеслав Кльоц, Віктор Мазур, Євген Фізер, Ростислав Грабовський, Олег Жарук, Сергій Аліксічук, Сергій Поліщук, кс. ректор В'ячеслав Грумницький, Олександр Бурмістров, Сергій Ленчук, Петро Константинов, о. Ростислав Кримський

Подвійне життя

За своєю природою людина є релігійною істотою, що означає визнання вищості над нею якоїсь сили чи істоти, яка керує світом. Ми, християни віримо і знаємо, що існує один Бог, у трьох Особах - Пресвята Трійця. І цього Бога нам наказує визнавати, шанувати та любити перша Божа Заповідь: «Нехай не буде в тебе інших богів, окрім мене» (Втор 5, 7). Але серед нас зустрічаються люди, які ведуть так зване подвійне життя. Ходять до храму, приймають Таїнства, моляться, але також не забувають віддати шану іншим божкам. В кращому випадку чинять так не з повною свідомістю справи («роблю, бо інші так роблять»), а в гіршому - знають, що гріх, однак не зупиняються. В цьому номері ми підніmemo тему забобонів та позахристиянських релігійних практик, зокрема таких як гадання, астрологія, екстрасенсорика та ін.

Чому християнство забороняє забобони? Тому, що виконуючи вимогу забобону (наприклад не переходимо дорогу, яку перед тим перейшов чорний кіт) ми це Боже створіння ставимо на місце Бога, бо від нього (кота) узалежнюємо нашу долю, нехтуючи Божим Провидінням щодо нас. Це стосується кожного елемента подібних практик.

Часто можна почути: «Але майже все, що говорила гадалка чи екстрасенс, було чи є в моєму житті». Однак це може бути просте співпадання чи, швидше всього, геніальна маніпуляція людською психікою і простими закономірностями. А якщо це й була правда, то невідомо, чи не промовляв через цю людину сатана, адже він може для більшого зла зробити маленьку подобу добра. Зріла людина шукає правдивих методів вирішення складних ситуацій, і при хворобі серця йде до лікаря кардіолога, а не до стоматолога, а при бажанні поїсти, йде до закладу харчування, а не в крамницю побутової хімії. Подібно повинен поступати і зрілий християнин: відносно духовних речей, або тих, які належать до компетенції Бога, повинен шукати допомоги в Нього, а не в людей, що навіть іноді обставлених іконами та свічками, а насправді невідомо, чи вони «Отче наш» знають. Тож давайте не будемо настільки наївними, довіряючи своє життя тваринам, зіркам чи людському шарлатанству, і нехай приклад святих буде для нас справжньою дорогою до зрілого християнства.

від імені редакції
Ростислав Грабовський
головний редактор

«НЕХАЙ НЕ БУДЕ В ТЕБЕ ІНШИХ БОГІВ ОКРІМ МЕНЕ» (Втор 5, 7)

Називаю вас друзями, бо усе Я вам об'явив, що чув від Отця Мого

(Йо 15,15 б)

о. Валетин Розгон
м. Кам'янець-Подільський,
парафія свв. апостолів Петра і Павла

о. Вадим Варфоломеев м. Дунаївці,
парафія св. Архангела Михаїла

о. Вадим Підкова с. Писарівка, парафія
Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії

о. Вадим Василевський с. Дзигівка,
парафія Святого Духа

І курс
к. Петро Константинов

“Хочу, з Божою допомогою”, – ці слова були підтвердженням відповіді на священницьке покликання п'яти нових вибраних, котрі нещодавно отримали свячення пресвітерату з рук Його Преосвященства єпископа Леона Дубравського. Ця урочистість відбулася 4 червня у кафедральному храмі свв.

апостолів Петра і Павла в Кам'янці-Подільському. Після уділення священств та одягнення літургійних шат, неопресвітери відправляли разом з єпископом свою першу Євхаристію. На це свято прибули викладачі нашої семінарії, священники з різних дієцезій, монахи та монахині, а також рідні та близькі нововисвячених. Після Літургії звучали слова подяки та привітань. Насамперед, звичайно ж, прославляли Бога за такий прекрасний та великий дар Священства. Наступного дня неопресвітери відправили свою першу Літургію по своїх рідних парафіях, після якої відбулися святкові бенкети. Залишається тільки подякувати Богу за нових робітників на Господній ниві та побажати їм сили та витримки у їхній нелегкій праці. Хай Бог благословить!

о. Ростислав Кримський м. Вінниця,
парафія св. Франциска

Жива історія Бару

II курс

кл. Микола Бистрицький

Український історик М. Грушевський у книзі «Барське староство» пише, що вже в 1405 р. Рів (у майбутньому Бар) уже був заселений. Однак це містечко, розташоване на Кучманському шляху, у 1452 р. було вщент знищене татарами, а самого старосту з сім'єю та більшою частиною населення забрано в полон. Жителі, що залишились, здебільшого розбіглись і оселилися в Зінькові та Ялтушкові.

Щодо самої назви міста Бар, то її запропонувала дружина короля Сигізмунда I, королева Бона Сфорца, якій вдалося викупити ці землі у 1537 р., за гроші з власного посагу.

Але заслугою королеви було не лише заснування Бару. Бона Сфорца передала цьому

місту також римсько-католицьку віру.

Що ж стосується храму св. Миколая, то він був побудований королевою Боною ще у 1550 р. Та під час козацького повстання XVII ст. його зруйнували, а землю розділили. Пізніше, на уже повернутій території, за ініціативою єпископа Рупницького, розпочинається відбудова храму. Проте завершувати будівництво довелося вже Єзуїтам, яким у 1719 р. було передано під опіку Барський храм. На той час парафія займала велику територію і налічувала аж 4 тисячі осіб, а до її складу входило 37 навколишніх сіл. У 1773 р. в зв'язку зі зміною місцевої влади Єзуїтам було заборонено займатися

душпастирською діяльністю, а цю справу доручено дієцезіальним священикам. У 1806 р. храм згорів внаслідок пожежі і з того часу вже більше не відбудовувався. Пізніше царська влада дозволила побудувати на місці старого домініканського храму новий. Будівництво розпочалося у тому ж році. Новозбудований кам'яний храм третього класу у 1811 р. отримав назву св. Миколая, а освячений був у 1826 р.

У 1900 р. парафіяни подали прохання до влади про розбудову храму, мотивуючи це тим, що парафія нараховує більше ніж 7 тисяч прихожан. 26 липня 1902 р. в день св. Анни (саме її ім'я мав отримати храм), був закладений наріжний камінь

під нову частину храму, освячення якого відбулося 26 липня 1906 р.

У комуністичні часи, разом зі зміною влади, для парафії наступили важкі часи. Весною 1937 р. храм у Барі був закритий, а перше зібрання парафіяльної спільноти відбулось у 1947 р. Завдяки постійним та наполегливим зусиллям парафіян, у 1953 р. парафія св. Анни отримала назву св. Миколая, а настоятеля - о. М. Вілька, однак у 1958 р. його відправили до Польщі, за те, що проводив для дітей катехизи. Під час репресій на кінці 50-х років парафіяни запрошували на молебні священиків із сусідніх парафій.

У 1966 р. парафія отримала настоятелем о. Йосипа Кучинського, а з

31 липня 1972 р. настоятелем став о. Броніслав Бернацький (сьогодні єпископ Одесько-Сімферопольський), який працював у Барі аж до 1995 р., у цьому ж році парафію приймає о. Микола Гуцал, а його наступником у 2001 р. став колишній ректор Городоцької Вищої Духовної Семінарії Святого Духа о. Ян Слеповронський.

У 1977 р., а отже, ще у радянські часи, у Барі засновується «підпільний» дім Сестер Бенедиктинок Місіонерок. Удень сестри працювали на громадських роботах, а ввечері збиралися у так званому монастирі - придбаному настоятелем будинку на околиці міста. Місцева влада почала ретельно слідкувати та контролювати монахинь, і лише у 1991 р. вони нарешті змогли одягнути чернече вбрання та з'явитися у ньому на вулицях міста.

Незважаючи на всі проблеми, репресії та утиски влади, парафія змогла протривати до сьогоднішнього дня. Дві гострі вежі готичного храму височіють над панорамою міста, вказуючи на небо. Парафія нараховує близько 3 000 вірних. Обов'язки настоятеля виконує о. Роман Пархомцев, його помічником є вікарій о. Руслан Курдюмов. Сестри Бенедиктинки Місіонерки тепер мешкають у старовинному монастирі на

березі річки Рів, який їм вдалося підняти, в прямому значенні слова, з руїн. Вони беруть активну участь у житті парафії, допомагаючи священикам у катехизації, догляді за храмом, та в особливий спосіб підтримують парафію своїми молитвами. Вони, зокрема, завжди моляться за барських семінаристів, тож, мабуть, саме завдяки їхнім молитвам аж 7 хлопців продовжують своє навчання у семінарії.

При парафії діють багато кіл живого розарію. Також активно діють різні спільноти: Домашня Церква, Круціата визволення людини, Рух «Світло життя», Третій орден св. Франциска, багато молоді належать до КТМ (католицького товариства молоді), починає свій розвиток новозаснована спільнота «Емаус». Також на особливу увагу заслуговує парафіяльний хор, багаторазовий лауреат та дипломант різних

конкурсів, товаришує їм у цьому благословення блаженного Йоана Павла II, письмове свідоцтво про це розміщене на місцевому органі. Кожної неділі та в урочистості хор супроводжує центральну Святу Месу.

Своєю активністю вирізняється і молодь парафії. Кожної суботи о 18 00 відбувається Євхаристія з особливою участю молоді. Службу супроводжує місцевий молодіжний ансамбль, а пізніше всі збираються на зустріч. Кожних два місяці молодь переживає день зосередження у монастирі Сестер Бенедиктинок. Також ними проводяться різні акції, такі як «Пасхальна верба», виручені кошти часто спрямовуються на добротність або на спільні потреби. Окрім усього цього, вони люблять повеселитися та підтримують себе у хорошій спортивній формі, кожної середи збираються пограти у волейбол, а

час від часу і у футбол, щоправда, останнє більше стосується міністрантів, яких при парафії є багато. Їх дисципліною та навчанням, в особливий спосіб, займається о. Руслан Курдюмов. Проте, що парафія живе та розвивається, свідчить також і велика кількість дітей, спеціально для яких була впроваджена Свята Меса в неділю о 10 00.

До парафії належать також 7 доїздових каплиць, де кожного тижня віправляється Євхаристія, а також багато доїздових сіл, де Служба Божа відправляється лише один раз на місяць. Натомість, Служби Божі в м. Бар відбуваються щонеділі о 8 00, 10 00, 12 00, і о 18 00, та щоденно о 8 00, або о 18 00.

Як кажуть в народі: «ні пером не написати ні словами не сказати», так і тут: щоб зрозуміти, треба відвідати. Тож запрошуємо!

Окрім навчання та молитви, семінаристи також подорожують різними цікавими місцями, тобто мають виїзди відпочинково-пізнавального характеру. Таким був виїзд III-го курсу до Львова, який відбувся 8-9 травня.

Спільне фото в катедрі

Спочатку наші третьокурсники мали змогу ознайомитись з життям та побутом семінаристів Львівської семінарії, в якій мали нічліг. Ця семінарія знаходиться у м. Брюховичі (13 км. від Львова). Наступного дня відвідали сам Львів, де мали Службу Божу та екскурсію в катедральному храмі і його катакомбах. Також побували у багатьох визначних місцях цього старовинного міста. Разом з семінаристами їздили два священники: о. Станіслав Вінярський та о. Домінік Яцков, який провів коротку екскурсію по сакральних місцях Львова.

Катакомби катедрі

Святий Дух в Таїнстві Єлеопомазання

м. Бар

о. Руслан Курдюмов

Ісус Христос залишив нам Святі Таїнства, щоб з їхньою допомогою ми могли жити як Божі діти і перейти до вічного життя. Вони мають подвійне значення: по-перше, еднають людину з Богом, цим самим даруючи їй благодать Божого синівства; по-друге, об'єднують Божих дітей в єдину церковну спільноту, котра прямує дорогою спасіння. Аналізуючи усі Таїнства, можна помітити одну цікаву рису: вони охоплюють усі сфери людського життя. Почавши від Хрещення, котре є початком християнського життя, Таїнства Церкви провадять людину через усе її життя: Сповідь, Євхаристія, Миропомазання, Подружжя... Господь наче приготував на кожен час свій особли-

вий дар, котрий властивий саме цьому моменту.

Зокрема, для важких моментів у житті людини, таких як старість, хвороба або наслідки нещасного випадку, Христос установив святу Тайну Єлеопомазання, що є для нас окремою благодаттю.

Єлеопомазання – Таїнство, за допомогою якого хворий через помазання святою олією і молитву священника одержує Божу благодать для спасіння душі та оздоровлення тіла. Воно скріплює хворого на дорогу у вічність, вселяє розраду і довіру до Бога, а досить часто повертає здоров'я тілу. Це Таїнство засвідчене у посланні Апостола Якова та у Євангелії:

«Страждає хто між вами? Хай помолиться. Радіє хто? Хай псалми співає. Нездужає хто між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони моляться над ним, помазавши його елеєм в ім'я Господнє. Молитва віри спасе недужого, і Господь його підійме; і як він учинив гріхи, вони йому

простяться. Сповідайте, отже, один одному гріхи ваші і молитесь один за одного, щоб вам видужати. Ревна молитва праведника має велику силу.» (Як. 5, 13-16). «І багато вигонили демонів, і оливою хворих багато намащували і оздоровляли» (Мк. 6, 13)

**ЄЛЕОПОМАЗАННЯ –
ТАЇНСТВО, ЗА
ДОПОМОГОЮ
ЯКОГО ХВОРИЙ ЧЕРЕЗ
ПОМАЗАННЯ СВЯТОЮ
ОЛІЄЮ І МОЛИТВУ
СВЯЩЕНИКА ОДЕРЖУЄ
БОЖУ БЛАГОДАТЬ ДЛЯ
СПАСІННЯ ДУШІ ТА
ОЗДОРОВЛЕННЯ ТІЛА**

Через Таїнство Єлеопомазання, вірні, які хворіють важкою недугою і каються у серці, одержують благодать, завдяки якій, зміцнені надією на вічну нагороду і звільнені від гріхів, спрямовуються на виправлення життя й отримують допомогу подолати хворобу або терпеливо її переносити. Своє особливе місце та значення в цій містерії має Святий Дух. В попередніх наших роздумах вже згадувалося про те, що кожне Таїнство

Церкви виконується завдяки Божественній благодаті Утішителя. Можна сказати, що це Він в таємничий спосіб та завдяки допомозі людини творить чудо Таїнства. В обряді Таїнства Єлеопомазання, а точніше, в самій формулі Таїнства є заклик до Святого Духа з проханням про допомогу та зцілення для хворого. Катехизм Католицької Церкви одним із плодів цього Таїнства називає особливу благодать Святого Духа:

«Особливий дар Святого Духа». Першою благодаттю цього Таїнства є благодать зміцнення, миру і відваги в подоланні труднощів, які пов'язані з важкою хворобою або старечою неміччю. Ця благодать є даром Святого Духа, Який відновлює довір'я і віру в Бога і зміцнює проти спокус Лукавого, тобто проти спокус знеохочення і страху перед смертю. Ця допомога Господа силою Його Духа має супроводжувати хворого до оздоровлення душі, а також до оздоровлення тіла, якщо така є Божя воля. Окрім того, «як він гріхи вчинив, вони йому простяться». ККЦ 1520. Благодать Божого Духа є джерелом та натхненням для нового і кращого життя. Саме завдяки її дії можливе прощення гріхів та зцілення тіла, повернення тілесного здоров'я та відродження душі.

19 травня 2011 року I-й курс разом зі своїм префектом о. Вадимом Паркіном, духовним отцем Миколою Невським та о. Павлом Дідорою мали виїзд на природу, а точніше – на мальовничі дністровські береги.

Спільне фото першого курсу та священників

Побували там у старовинному монастирі (уже не діючому), побачили чудові краєвиди нашої України. Також відвідали кафедральний храм у Кам'янці-Подільському, храми у Дунаївцях та в Голозубинцях. Для семінаристів це був добрий час, щоб трішки відпочити перед літньою сесією, яка розпочалася 21 травня.

НЕ МАТИМЕШ ІНШИХ БОГІВ ОКРІМ МЕНЕ

«Я, Господь, Бог твій, який вивів тебе із землі єгипетської [...] Не матимеш інших богів окрім мене!» (пор. Вих 20, 2-3).

Бог вибрав місце на пустині – гору Синай, і вибрав людей, яким об'явився, рятуючи їх від єгипетської неволі – і вибрав людину, якій довірив свої заповіді: Мойсея.

Декалог: десять простих слів. Перше з них звучить так: «Не матимеш інших богів, окрім мене» [...] Це перше слово Декалогу, перша заповідь, від якої залежать всі інші. Весь Божий Закон – написаний колись на кам'яних таблицях, а одночасно виписаний одвічно в людських серцях. Навіть ті, котрі не знають Декалогу, знають його суттєвий зміст. Бог проголошує моральний закон не лише словами Завіту – Старого Завіту з гори Синай і Христової Євангелії, Він проголошує його внутрішньою правдою того розумного створіння, яким є людина.

Цей Божий моральний Закон даний людині і даний одночасно для людини: для її добра. Чи ж так не

є? Чи ж не для людини є кожна з цих заповідей з гори Синай: «Не вбивай, не чини перелюбу, не говори неправди, шануй батька і матір» (пор. Вих 20, 13-14. 16.12). Христос охоплює це все однією заповіддю любові, яка є подвійна: «Любитимеш Господа Бога твого понад усе – любитимеш людину, ближнього твого, як себе самого» (пор. Мат 22, 37).

Таким чином, Декалог – спадщина Старого Завіту Бога з Ізраїлем – підтверджений в Євангелії як моральний фундамент Нового Завіту в Крові Христа.

Цей моральний фундамент є від Бога, закорінюється в Його творчій, батьківській мудрості і Провидінні. Одночасно, цей моральний фундамент Завіту з Богом є для людини, для її правдивого добра. Якщо людина руйнує цей фундамент, шкодить собі: руйнує устрій життя і людського співжиття у кожному вимірі. Починаючи від найменшої спільноти, якою є родина, і йдучи через народ аж до того загальнолюдського суспільства, яке складається з мільярдів людських існувань.

ТІЛЬКИ В СИЛІ ПЕРШОЇ ЗАПОВІДІ МОЖНА ДУМАТИ ПРО ПРАВДИВИЙ ГУМАНІЗМ

Наскільки моральний Закон – Божа заповідь – є для людини, показує в особливий спосіб сам Ісус Христос, коли говорить до здивованих, а навіть згіршених охоронців літери Закону: «Це шабат був встановлений для людини, а не людина для шабату» (Мк 2, 27). Так. «Син Людський є Господом шабату» (Мк 2, 28). Він також є Господом і гарантом цього Завіту Бога з

людиною, яким є Старий, Новий і Вічний. Син Людський, Ісус Христос. У Ньому доповнилось нове створіння. «Бог, Який наказав темностям, щоби зяясніли світлом» (так говорить Книга Буття про діло створіння, пор. Бут 1, 3) – «заблистів у наших серцях на обличчі Христа» (2 Кор 4,6). Бог, єдиний і правдивий, дає нам пізнати себе, таємницю самого себе, в Ісусі Христі. Він – Христос – є видимим образом невидимого Бога. Є Сином єдиносущним, який став Людиною – Сином людським, народившись з Марії Діви через Святого Духа. Він – «Бог від Бога, Світло від Світла» (Вірую), «заблищав у наших серцях, аби осяяти нас ясністю пізнання Божої хвали» (2 Кор 4,6) [...]

Ми всі, охрещені в ім'я Пресвятої Трійці в силі Христового Відкуплення через Хрест, «є віддані на смерть», так як Христос прийняв смерть на хресті – «щоб життя Його стало видиме у нашому смертельному тілі» (2 Кор. 4, 11). Так. Життя Христа. Його воскресіння. Починаючи від таїнства Хрещення, беремо участь у відкупительній смерті та воскресінні Христа.

Носимо, отже, в собі скарб Божого життя. Це «превелика сила, яка є з Бога, не з нас» (пор. 2 Кор. 4, 7). Такою силою є благодать Хрещення, котра робить нас дітьми Божими [...] Однак, дорогі брати і сестри, «цей скарб зберігаємо в глиняних посудинах» (пор. 2 Кор. 4, 7). Час, в якому живемо, сучасне людство, європейська цивілізація і прогрес, мають з собою це шукання навпаки – яке, однак, було шуканням і до Нього приводило. Всі успадкували скарб. У Христі отримали ще більше, ніж у Декалозі. Хто ж більше, ніж Христос – розп'ятий і воскреслий – підтверджує силу того першого слова: «Не матимеш інших богів, окрім мене»?

Тільки в силі першої заповіді можна думати про правдивий гуманізм. Тільки тоді «шабат може бути для людини» і вся гуманістична моральність справджується і стає реальністю.

«Створіння без Сотворителя пропадає», – говорить Собор («Gaudium et spes», п. 36). Без Бога залишаються тільки руїни людської моральності. Кожне правдиве добро для людини – а це є сам корінь моральності – є тільки тоді можливе, коли чуває над ним Той Один, Котрий

«сам є добрий», як колись Христос сказав до юнака (пор. Мк. 10,18) [...]

Тому прошу вас, щоб ви не дозволили розбити цієї посудини, в якій є Божа правда і Божий Закон. Прощу, щоб ви не дозволили її знищити. Щоб склеювали її заново, коли ця посудина тріскає.

Щоб ви ніколи не забули:

«Я, Господь, Бог твій, який вивів тебе із землі єгипетської, з дому неволі. Не матимеш інших богів окрім мене!»

**Проповідь блаженного папи Івана Павла II
під час Служби Божої, Кошалін (Польща),
1 червня 1991 року**

Переклад та опрацювання: кл. Євген Фізер

Одкровення святої Маргарити

Свята Церква допомагає знайти своїм вірним багато засобів, за допомогою яких можна досягти спасіння. Усі вони різні, але водночас подібні, бо мають спільну мету – провадження нас до святості. Дуже корисними є приклади численних святих, що віддали своє життя Ісусові, жили для поширення Їого слави й усім своїм життям прославляли Їого велич. Одна з них – черниця, свята Маргарита Марія Алякок, котра поширювала на землі культ Пресвятого Серця Ісуса.

дала обітницю Пресвятій Богородиці, що коли її донька одужає, то вона дозволить їй посвятити себе служінню Богу (досі вона навіть не хотіла чути про це). Після цього Маргарита почала одужувати.

Проте 15 років, що їх Маргарита провела вдома, ледве не загубили її покликання. Особливо тяжко було, коли в їхньому домі оселилася її тітка зі своїм чоловіком. Ця жінка була жорстокою і пихатою й відразу почала керувати усім їхнім господарством. Вона брала дівчину на кпини кожного разу, коли та хотіла піти до церкви, говорячи, що їй не так за церквою жаль, як за милим юнаком, більше того – ховала її одіж.

Отож, у такому становищі Маргарита намагалася посвячувати якнайбільше часу на молитву. І незабаром прийшов час великої потіхи. До неї з'явився Сам Ісус і сказав, що це Він допускає всі терпіння, щоб зробити її подібною до Себе. Відтоді Маргарита з особливою терплячістю і покорою почала переносити усі страждання.

Коли її старший брат досягнув повноліття і перейняв управу маєтком, у домі знову запанувала злагода. Маргарита теж досягла повноліття і вся родина умовляла її вийти заміж. У душі дівчини точилася справжня боротьба і

їй уже здавалося, що як черниця вона б ніколи не змогла досягти досконалості, а тому мусить виходити заміж і жити звичайним життям. Але одного разу після Святої Служби перед нею знову з'явився Ісус і почав їй докоряти, що вона бажає іншого, крім Нього, і сказав їй: “Коли дотримаєш слова, даного Мені, буду стояти при тобі та дам тобі перемогу над усіма ворогами.” Через деякий час, у 1671 році, Маргарита остаточно вирішує вступити до монастиря: ним став монастир сестер-візиток у Парей-ле-Моньяль.

ІСУС ВІДКРИВ МАРГАРИТІ, ЩО ПЕРША П'ЯТНИЦЯ МІСЯЦЯ МАЄ СТАТИ ОСОБЛИВИМ ДНЕМ-УРОЧИСТІСТЮ НА ЧЕШЬ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

У новіціаті Маргарита відзначалася справжньою, щирою покорою, а також чесністю, виявляючи всі свої задуми матері-настятельці дівчат, які нещодавно прийшли в монастир (новичок) і намагаючись робити усе згідно з її вказівками. Їй часто з'являвся Ісус, даючи різні доручення, тому життя Маргарити відрізнялося від інших. Хоча вона вела зразковий стиль життя, деякі сестри ставилися до неї з підозрою і думали навіть над тим, щоб видалити її з монастиря, але після чергового об'явлення Ісуса вона довірила

свою таємницю матері-настятельці і отримала допущення до складення вічних обітів.

З цього часу усі свої Одкровення вона старанно оповідала настятельці. Та, хоча й намагалася вірити черниці, проте не могла наважитись повірити їй до кінця. Їй це не подобалося, бо, на її думку, не відповідало духові їхнього Ордену. Щоб “виправити” Маргариту, вона доручила їй догляд за дітьми, що вчилися в монастирі, які усією щирою і дитячою любов'ю полюбили свою нову вчительку.

Одного дня настятелька наказала Маргариті описати усі благодаті, що їх вона одержала від Христа. Одне з найважливіших явлінь трапилася 27 грудня 1663 року, коли Ісус доручив дівчині поширювати між людьми любов до Їого Пресвятого Серця. Після цього упродовж вісімнадцяти місяців Спаситель з'являвся їй, даючи різні повчання з приводу вшанування Їого Найсвятішого Серця.

19 червня 1665 року відбулася головне з'явлення, під час якого Ісус відкрив Маргариті, що перша п'ятниця місяця має стати особливим днем - урочистістю на честь Пресвятого Серця Ісусового.

Допомогти їй у поширенні цієї звістки взявся її духовний отець, священник на ім'я Клавдій де Коломб'єр, котрий щиро вірив своїй духовній доньці. Незабаром після того, як вона звірила йому свою таємницю, він виїхав до Ан-

глії, де поширював набожність до Серця Ісусового.

Через деякий час сестра Маргарита була призначена настятелькою новіціату. Між новичками вона почала поширювати шанування Пресвятого Серця і у 1685 році було вперше відсвятковано це свято. У 1690 році сестра Маргарита Марія Алякок легко занедужала. Всі сподівалися на швидке одужання, але через кільканадцять днів вона відійшла до вічності.

У 1920 році святіший отець Бенедикт XV оголосив Маргариту Марію Алякок святою.

Культ святої Маргарити поширювався одночасно з розповсюдженням поклоніння Пресвятому Серцю. Її завжди згадують як засновницю цього культу, ту, котра принесла на землю світло цієї благодаті.

Отже, будемо просити посередництва цієї святої, щоб і ми досвідчили у своєму житті любові, що виливається з Ісусового Серця і є зціленням для світу.

І курс
к. Сергій Поліщук

Маргарита народилася у 1647 році у французькому місті Монтекур, в багатодітній родині. Її батько був суддею і королівським нотарем – людиною шанованою і можновладною. Але коли дівчинці виповнилося заледве

ПРОБЛЕМА БАГАТОБОЖЖЯ

У першій заповіді Декалогу Господь говорить до нас: «Нехай не буде в тебе інших богів, окрім Мене». Однак людина часто в своєму житті робить собі багато богів: гроші, влада, інша людина... Іншим богом для людини може стати також прагнення знати своє майбутнє або ж пристосування свого життя до принципу «Як я хочу!», без покладання на Бога. Такими богами є гадання, магія, віра в забобони, гороскопи... На цю тему з нами погодився порозмовляти о. Павло Шендера – вікарій парафії св. Франциска, що у м. Вінниця, який поділиться з нами своїми думками з приводу того, як повинен поводитись християнин, долаючи перешкоди багатобожжя.

■ Отче Павле, в чому полягає проблема забобонності і чому вона суперечить Першій заповіді?

Думаю, це явище ви дуже слушно назвали проблемою, адже все, що суперечить Божим Заповідям, стає пробле-

мою і вносить в життя людини дисгармонію, знищуючи порядок, який панував на початку існування людства. Іншими словами, ця проблема називається «гріх». Церква вчить нас, що Перша Заповідь закликає людину повірити в

Бога, надіятися на Нього і любити Його понад усе» (ККЦ 2134). Якщо хтось вірить в ті чи інші забобони, це означає, що він не довіряє Богові, не вірить в Його всемогутність, опіку і любов, а отже і не розраховує на Його допомогу.

Та може бути й інакше: людина вірить в Бога, але ставить вище від Нього певні релігійні знаки, символи чи слова, приписуючи їм якесь магічне значення. За своєю натурою кожна людина є релігійною і потребує керуватись релігійними

практиками. Забобонність можна назвати своєрідним релігійним збоченням, де віриться в силу самої лише дії, знаку чи слова, відкидаючи Бога.

■ Людина прагне знати свою долю або що її чекає в близькому чи далекому майбутньому. Що можна сказати про «правду», сказану ворожками?

Читаючи Святе Письання, часто можна зустрітись з тим, як Господь об'являє майбутнє конкретним людям, щоб запобігти якомусь лиху або для добра цілого народу чи конкретних людей. Але це були особи, вибрані Богом для конкретної місії: в історії Старого Завіту - Ной, Йосиф, пророки, чи в Новому Завіті - св. Йосиф, опікун Ісуса, деякі святі... Але шлях християнина має полягати на довірі Божому Провидінню, на тому, що Господь не хоче для нас зла і піклується про наше майбутнє. А цікавість з приводу того, що буде і як буде, треба відкидати, бо вона є нездоровою і часто свідчить про

брак відповідальності за свої вчинки. Так свого часу спокусилася Єва, коли скуштувала плід з забороненого дерева, бо «...приманувало, щоб усе знати» (Бут 3,6). Тому звернення до

всього роду ворожок є гріхом проти Першої Заповіді, а «правда», яку вони відкривають, це, в кращому випадку, звичайне шахрайство, в гіршому ж - приманка і гачок диявола, на який попадається багато людей, продаючи йому взамін свою душу.

■ Ворожки часто використовують християнські символи: ікони, свічки, фігурки. Це пов'язано з християнством чи просте прикривання авторитетом Церкви?

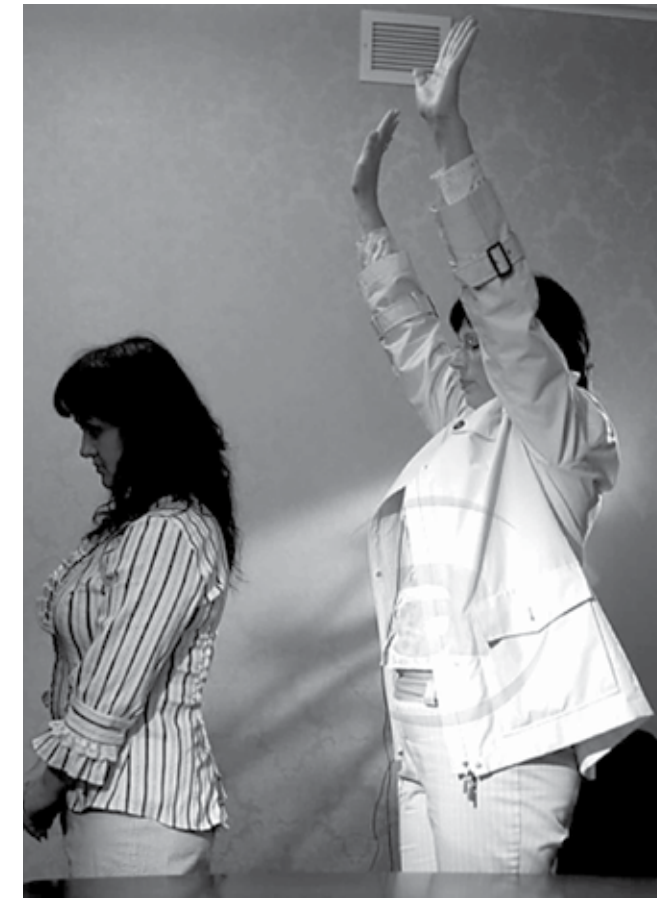
Ісус сказав: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині – вовки хижі» (Мат 7,15). Ворожкам чи чаклунам ніщо не перешкоджує використовувати в своїх сеансах релігійні предмети чи якісь молитви, але це ще не означає, що ці люди є від Бога. «Не кожний, хто промовляє до мене: Господи, Господи! – ввійде в Царство Небесне, лише той, хто чинить волю Отця мого, що на небі. Багато мені того дня скажуть: Господи, Господи! Хіба ми не твоїм ім'ям пророкували? Хіба не твоїм ім'ям бісів виганяли? Хіба не твоїм ім'ям силу чудес творили? І тоді я їм заявлю: я вас не знав ніколи! Відійдіте від мене, ви, що чините беззаконня!» (Мат 7, 21-

23). Крім того, це гріх святотатства, який «полягає в негідному ставленні до святих таїнств чи інших літургійних діянь, а також до людей, речей і місць, посвячених Богові, і в опоганенні їх» (ККЦ 2120).

■ Чи можна звертатися до народних цілителів?

Гадаю, що можна, якщо тільки цей «народний цілитель» не є синонімом окреслення «чаклун» чи чогось подібного. Перш ніж повстала медицина як наука, люди лікувалися народними методами. Рослинний світ нашої планети просто переповнений

різними лікувальними компонентами і є багато людей, які на цьому добре знаються. Однак тут слід бути обережним. Народна медицина не містить в собі жодних замовлянь, нашіптувань, магічних знаків, символів і т.д. Якщо якісь із цих чи подібних елементів використовуються, то це вже чаклунство.

Триматися від цього потрібно якнайдалі.

■ Кажуть, що не можна хвалити малу дитину, особливо новонароджену, бо її можна наврочити. Що сказати людям, які в це свято вірять?

Наскільки я знаю, психологи радять якнайбільше розмовляти з дитиною, навіть коли вона ще знаходиться в лоні матері. Хоча вона ще нічого не розуміє, але сприймає і весь час формується. Якщо їй не говорити добрих, повних любові і тепла слів, то що тоді казати? Так, я теж чув деякі варіанти, щось у формі: «Фу, яке бридке, негарне!» Дитині треба якомога більше говорити гарних компліментів (правдивих, звичайно), і теплих слів.

Батьки завжди повинні свою дитину благословляти і молитися не лише за неї, а над нею, біля її колиски, тому що благословення батьків має дуже велику силу. А взяти, наприклад, дорослу людину, кожного з нас, чи добре відчуваємося, коли нам наговорять всякої гидоти про нас? То що ж тоді говорити про немовля. Молоді батьки спочатку йдуть за порадами своїх забобонних бабусь, сусідів, знайомих... а потім дивуються, чому їхнє немовля ночами не спить.

■ Чи можна вірити в гороскопи? Чому люди переконують, що вони справджуються?

Святе Письмо (Втор 18, 10-12; Єр 29, 8) та Наука Церкви вчать, що всякого роду ворожитства і чаклунства треба уникати, бо це, свого роду, прояв прагнення панувати над часом, історією, людством і т. д., тоді, коли є один Господь і Бог, від Якого залежить все і Якому ми повинні віддавати пошану і піддаватися Його волі (див. ККЦ 2116). А інформація, вміщена в гороскопах, це лише пусті слова, які можуть ідеально пасувати до кожного, хто їх прочитає. Читаючи гороскопи, губимо свою душу, а хтось заробляє на цьому чималі гроші.

■ Яким чином віруюча людина повинна протистояти спокусам таких модних сьогодні пропозицій, як звернення до ворожок, екстрасенсів, віра в гороскопи...

Одна, і, гадаю, дуже небезпечна, але водночас дуже вдала із пасток дия-

вола - це відвернути увагу людини від Господа, а привернути її до чогось іншого: цікавішого, загадковішого, таємничого, але й простішого, щоб багато не вимагало. Легка, широка дорога, яка притуплює і затуманює здоровий глузд людини. Віруюча людина, якщо буде вірно йти шляхом, пропонованим Христом, не матиме потреби боротися з такими спокусами, бо для неї все це просто абсурд і сміття. Для неї єдиний цінний скарб - це Бог. Щоб не попасти у цю пастку диявола, потрібно просто бути вірним Господу і Його Заповідям. Для когось це може виявитись банальним, бо все частіше люди шукають якихось «спеціальних» рецептів, та все ж Ісус говорить: «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене» (Йн 14, 6). Щоденна молитва, читання Святого Письма, життя Святими Тайнствами - все це зміцнює наш духовний імунітет і веде до спасіння.

Щиро дякую за цікаву розмову.

Розмовляв кл. Олег Жарук

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЙ»

о. Павло Шендера народився 20 лютого 1984 р. у с. Доброгорща Хмельницького р-н Хмельницької області. 23 травня 2009 року висвячений на священника. Від 1 вересня 2009 року працює вікарієм у парафії святого Франциска у м. Вінниця.

вола - це відвернути увагу людини від Господа, а привернути її до чогось іншого: цікавішого, загадковішого, таємничого, але й простішого, щоб багато не вимагало. Легка, широка дорога, яка притуплює і затуманює здоровий глузд людини. Віруюча людина, якщо буде вірно йти шляхом, пропонованим Христом, не матиме потреби боротися з такими спокусами, бо для неї все це просто абсурд і сміття. Для неї єдиний цінний скарб - це Бог. Щоб не попасти у цю пастку диявола, потрібно просто бути вірним Господу і Його Заповідям. Для когось це може виявитись банальним, бо все частіше люди шукають якихось «спеціальних» рецептів, та все ж Ісус говорить: «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене» (Йн 14, 6). Щоденна молитва, читання Святого Письма, життя Святими Тайнствами - все це зміцнює наш духовний імунітет і веде до спасіння.

Щиро дякую за цікаву розмову.

Розмовляв кл. Олег Жарук

Книга - скарбниця і джерело знань

І курс кл. Сергій Аліксійчук

Словами не передати наскільки важлива є книга у житті людини. Вона як скарбниця у котрій зібраний один із найкращих Божих дарів, знання. З книги ми починаємо вчитись ще з першого класу, з книги можемо прочитати якусь цікаву інформацію, або цікаву історію.

Слово Боже також записане у книзі. Оскільки вона є головним джерелом навчання, наша семінарія, як і інші навчальні заклади, має певне нагромадження різноманітної літератури.

І є семінаристи котрі нею опікуються, сьогодні ми вам розповімо про книгарів та бібліотекарів.

Бібліотекарем являється кл. Вадим Драгомерецький, а віце кл. Валерій Драгомерецький МІС.

Головним книгарем є кл. Олександр Бурмістров, а віце - кл. Євген Фізер

Сестра Емілія Садецька

Бібліотекари опікуються нашою бібліотекою. Головним обов'язком котрих є відповідальність за кількісний та якісний стан довірених їм підручників. Також слідкування за поповнення новими книжками, і їх розміщенням на полиці у читальному залі. На даний час головним бібліотекарем являється кл. Вадим Драгомерецький, а віце кл. Валерій Драгомерецький МІС.

Також в нас в бібліотеці працює сестра Емілія Садецька інституту Битанія.

Книгарі працюють у книгарні, в котрій можна придбати різноманітну цікаву літературу християнського змісту. Також вони займаються замовленням нових книг у різних видавництвах. Головним на цій функції є кл. Олександр Бурмістров, а віце кл. Євген Фізер.

Ось таке служіння ближньому вони несуть. Щоб кожен із семінаристів мав можливість доступу та легкого знайдення потрібної йому книги або матеріалу для навчання.

«П'ятниця, 13-е...»

П курс
к.л. Євген Фізер

Забобон – це вид марновірства, суть якого у тому, що людина приймає за реальність невідомі сили, здатні віщувати про події і навіть впливати на них. Як правило, він проявляє себе в простих обрядових формах: магічних жестах, носінні талісманів, татуюванні ...

Ніхто достеменно не знає, коли вони з'явилися. Колись в давнину люди, усвідомлюючи свою залежність від природи,

створили цілу систему вірувань та оберегів, які повинні були допомагати їм у повсякденному житті.

Відповідь на питання, чи християнину можна вірити в забобони, знайти неважко. Святе Письмо щодо цього висловлюється радикально:

«Щоб не було в тебе нікого, хто призводив би свого сина чи свою дочку переходити через вогонь; нікого, хто ворожить, або кидає жеребом, або заговорює, або волхвує; або нашіптує, або викликає духів, або віщує, або розпитує мерців». (Втор 18, 10-11)

В чому ж проблема забобонів? В тому, що людина, яка в них вірить, просить допомоги не у Бога, а у сотворінь, які просто не здатні їй допомогти. Цим самим тяжко ображає Бога.

Людина у своєму серці прагне Бога. В душі усвідомлює, що є лише маленькою піщинкою в світовому океані і її пізнання вічності мізерне. З цього випливає усвідомлення того, що є сили, які стоять набагато вище за неї. Якщо в цьому моменті людина не знайде Бога, то почне вірити в інші сили, які називаємо забобонними.

Чим більше людина забобонна, тим далі вона відійде від Бога. Якщо вранці чорний кіт перебіжить їй дорогу, то весь день перебуватиме у передчутті чогось поганого. Цей страх закриває людину на доброту і любов Бога, якою Він хоче обдарувати її саме цього дня.

Мабуть, найчастіше з чимось подібним можна зустрітись на похороні, де люди роблять якісь дії,

не запитуючи себе, що це означає і чому служити. Наведу деякі приклади.

Отож, якщо в хаті є покійник, то потрібно негайно заслонити всі дзеркала, аргументування чого досить примітивне: «Аби душа померлого через дзеркало не повернулася назад». Або наступне: виносячи тіло з хати, обов'язково на порозі 3 рази опустити і підняти труну, щоб померлий попрощався з рідним місцем.

Дуже часто це роблять люди, які регулярно відвідують храм. Навіть більше - свідомо переконують інших, що виконати подібні дії є необхідним. Та ми віримо, що душа після смерті стає перед Богом і отримує своє: рай, чистилище або пекло. Хіба якась дзеркало може повернути душу на землю?

Часто буває, що у повсякденному житті зустрічаємось із різними видами забобонів. Навіть можемо підсвідомо приймати їх, не розуміючи тих чи інших дій або слів, почутих від людей, з якими спілкуємось. Варто також розрізняти, що є традицією, а що - примітивним марновірством. Наприклад, кожен з нас у своєму житті відвідує різні визначні місця, їздить по світу. Всі добре знають, що для того, щоб повернутися на місце, яке сподобалось, треба кинути монету. Таким чином щороку з Ніагарського водоспаду видобувають безліч монет, вартістю у тисячу доларів. В давнину люди вірили, що боги, які живуть у водах, очікують дарів. Це дуже живий забобон і найчастіше ніхто не може пояснити, чому так робить. Питання дуже просте: «Що або хто може повернути мене на місце, яке мені сподо-

балось?» Якщо я вірю, що якась монета має більшу силу, ніж сила Господа Бога, то варто задуматись над своєю вірою.

НАЙВАЖЛИВІШОЮ Є ВІРА В ЖИВОГО І ПРАВДИВОГО БОГА ТА СПІВПРАЦЯ З НИМ

«П'ятниця, 13-е...» Хіба цей день не є таким самим даром Господа, як інші дні? Негативне ставлення до числа 13 походить ще з давнього Вавилону. Там заснували систему рахунків, що опиралась на числі 12, яке вважали священним: 12 місяців, 12 годин дня і ночі, з цього з'явилось 12 знаків зодіаку. Наступне число після 12, тобто 13, стало символом знищення того, що є досконалим.

Часом треба передати іншій людині якусь річ, але не можна цього зробити через поріг. Відповідь на це наступна: «Це може принести щось погане до нашої домівки». Хіба поріг має якусь надприродну силу? Виявляється, що згідно давніх вірувань, поріг є кордоном між домашнім спокоєм і злим зовнішнім світом. Також, поріг – це місце, де збираються надприродні сили. Тому в давні часи в Україні вважалося, що закопана під порогом дошка з труни могла принести господареві хворобу, а навіть смерть.

Маючи зараз цю інформацію про походження деяких забобонів, чи захочемо в них вірити? Найважливішою є віра в Живого і Правдивого Бога. Якщо в такий спосіб будемо Його приймати, то ніякі забобони не знайдуть місця в нашому житті. Будьмо вірні Господу Богу і Він берегтиме нас від злого.

Серце Ісуса

неопресвітер
о. Ростислав Кримський

Свято Пресвятого Серця Господа Ісуса Христа - одна з найпрекрасніших урочистостей Кам'янець-Подільської дієцезії, яка особливим чином віддана під Його покровительство. Воно показує нам правду про Божу любов та спасіння, яким Господь хоче обдарувати усіх людей. Своім корінням це свято, котре є спрямоване на почитання та поклоніння Господу Ісусу Христу, сягає середньовіччя. У 1674 р. Божественний Спаситель Господь Ісус Христос з'явився католицькій монахині св. Маргариті Алякок (1647-1690 рр.) та вказав на Своє Пресвяте Серце, яке сяло невимовним світлом, неначе сонце. Саме в цей час монахиня ревно молилася перед Пресвятими Дарами. Найсвятіше Ісусове Серце оточувала корона із тернини, гострі колючки якої символізували гріхи, котрими люди безпощадно ранять це любляче Серце. Наш Божественний Спаситель при цьому промовив до св. Маргарити: "Це вже Моє останнє зусилля, щоб відвернути людей від диявола та повернути їх до Моєї любові. Хто прийме цю набожність, той запровадить у своєму серці Царство Божої любові".

Вперше свято Пресвятого Серця Ісуса Христа було урочисто відсвятковане 20 жовтня 1672 р., з благословення французьких єпископів.

У 1685 р. у Франції було посвячено перший вівтар на честь Пресвятого Христового Серця. Через 40 років у цій країні нараховувалось аж 248 братств, які присвятили себе Спасителю Серцю. Для підтримки цього культу отці Єзуїти поширювали брошури про любляче Христове Серце, символічні образи, тощо. Однак деякі богослови сумнівалися в доцільності встановлення нового загальноцерковного свята, тому лише в 1856 р. папа Пій IX встановив обов'язкове святкування Пресвятого Серця та присвятив Йому увесь світ. В 1873 р. Франція була урочисто віддана під опіку Пресвятому Господньому Серцю. Папа Лев XIII назвав почитання Пресвятого Ісусового Серця "дуже похвальною релігійною практикою", а в 1899 р. присвятив Христовому Серцю увесь Божий світ. Цей акт посвячення Папа назвав найважливішим актом свого понтифікату. Того ж самого року цей понтифік наголосив, що в цій набожності "Католицька Церква знайде свою оборону та захист перед ворогами". Папа Пій XII, в енцикліці "Про почитання Пресвятого Серця Христового" від 15 травня 1956 р., у столітню річницю встановлення урочистості Найсвятішого Христового Серця, чітко роз'яснив вірним суть поклоніння Христовому Серцю та показав, що він має глибоку догматичну основу, базується на Святому Писанні, навчанні святих Отців Церкви, літургійних джерелах й узгоджується з навчанням Нового Завіту та Церковною Традицією.

В українській мові слово "серце" викликає уявлення про певні почуття та переживання, але в єврейській традиції воно означає усю внутрішню сутність людини. В ментальності єврейського народу це поняття стосується не лише почуттів (пор. Іс. 65,14), але й пам'яті і думок, намірів і рішень, тощо. У біблійному значенні, серце - це те місце, де людина має можливість зустрітися з Богом наодинці, і ця зустріч остаточно здійснюється у людському Серці Божого Сина Ісуса Христа.

Св. Амвросій навчає, що Церква народилася з пробитого Серця Ісуса Христа, так само як Єва була створена з ребра Адама. Ісусове любляче Серце - це дар і осередок віри усіх християнських сердець. Воно є

немовби палаючим вогнищем любові, в якому запалюються ті душі, які досягають у цьому нелегкому житті вершин досконалості та духовного зросту. Чимало Божих святих були палкими шанувальниками ласкавого Серця Божественного Спасителя Ісуса Христа. Це і св. Бонавентура, і св. Альберт Великий, і св. Гертруда, і св. Франциск Салезький та багато інших.

Христове Серце - це символ чистої любові, незаплямованої егоїзмом, притаманного нам, грішним людям, які не можуть впоратися зі своїми гріхами та гріховними схильностями. Св. Амвросій звертає також увагу на те, що це богоугодна набожність, яка узгоджується, без сумніву, зі вченням Нового Завіту та церковним Переданням.

**ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ - ЦЕ СИМВОЛ
ЧИСТОЇ ЛЮБОВІ, НЕЗАПЛЯМОВАНОЇ
ЕГОЇЗМОМ, ПРИТАМАННОГО НАМ,
ГРІШНИМ ЛЮДЯМ**

Св. Маргарита стверджувала: "Не знаю, чи є в духовному житті інший молебень, котрий зумів би так швидко покликати душу до високої досконалості й дати їй пізнати істинну радість, яку приносить служіння Ісусу Христу. О, як солодко вмирати з переконанням, що ми постійно плекали цей молебень до Серця Того, хто буде нас судити." І, врешті, великим заохоченням до вшанування Найсвятішого Серця Ісуса Христа є те, що Воно скероване на потреби наших часів. В наш час можемо спостерігати, як багато людей байдуже, холодно, а навіть з легковажністю та погордою ставляться до Божих Заповідей і до святої Церкви. Щоб заново оживити віру, розпалити в серцях людей пригаслу любов, закликати наші остиглі душі до високих прагнень, духовних цінностей, Спаситель Господь Ісус об'явив людям скарби Свого Божого Серця. Це справді могутній засіб, щоб відновити все в Ісусі Христі.

Урочистість Пресвятого Серця Ісуса Христа додає нам розуміння Христової любові, якою Він полюбив світ. В Його Серці кожна людина може знайти для себе притулок, який дасть надію на вічне життя і частя в Небесному Царстві. Божественне Серце Ісуса являє собою Особу Небесного Спасителя, тому, віддаючи Йому пошану, ми прославляємо самого Ісуса Христа. Тому можемо з любов'ю, вірою та надією промовляти: «Слава Божественному Серцю, через яке прийшло нам спасіння, Йому честь і слава на віки вічні. Амінь».

Урочистість Пресвятого Серця Ісуса святкується в другу п'ятницю після Зелених Свят.

МІНІСТРАНТ СВІТЛА

практика
кл. Сергій Ленчук

Носити свічки колись належало аколітам. Відновлена літургія – особливо ЗВМР (Загальний Вступ до Римського Мисалу) – згадує про міністрантів, котрі несуть свічки, однак не пов'язує цієї функції з послугою аколита.

ДОГЛЯД ЗА СВІЧКАМИ І ПІДСВІЧНИКАМИ

Свічка і підсвічник вимагають постійного догляду. Після кожного разу, коли гасимо свічки, залишається стоплений віск. Хоч найчастіше про чистоту свічок та підсвічників турбується захристиянин, однак міністрант світла може йому допомогти або навіть виручити його, особливо тоді, коли свічки дійсно не пообрізувані, а ліхтарі брудні.

Слід пам'ятати про наступні принципи догляду за свічками та підсвічниками:

1. Підсвічник повинен стояти рівно, має бути завжди чистим, не залитим воском і не запиленим.
2. Свічка та підсвічник повинні бути почищені, з обрізаним гнотом, поставлені рівно, мають бути відповідної висоти і товщини.

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНАННЯ СЛУЖІННЯ

Міністрант світла повинен крокувати і стояти рівно, як свічка. Обидва міністранти, що несуть свічки, мають бути однакового росту і тримати свічки на однаковій висоті. Слід тримати їх збоку, щоб краще їх бачити і щоб не заважали йти. Міністранти світла несуть свічки з зовнішньої сторони, тобто правий тримає свічку в правій руці, а лівий – по лівій стороні. Коли повертаються назад, свічки перекладають з однієї руки в іншу.

Міністрант з правої сторони, лівою рукою бере за підсвічник, а правою бере свічку посередині. Лівий навпаки – бере підставку правою рукою, а свічку лівою. Висота, на якій тримаємо свічку, залежить від висоти самого підсвічника і свічки.

В процесії на вхід міністранти світла йдуть біля хреста, за міністрантами кадила.

Міністранти світла ніколи не прикладають зі свічками в руках.

Під час читання Євангелія повертаються обличчям один до одного і стоять так, щоб не закривати того, хто читає, а водночас так, щоб не стояти далеко від амвону.

«МЕНШІ» СЛУГИ ХРИСТА

м. Кам'янець-Подільський
Мирослав Войцехівський

Міністрант є помічником під час відправлення Святої Меси та під час інших літургійних молебнів. Він, прислужуючи священникові, знаходиться найближче до вівтаря, а тим самим і до Бога. Міністрант також є певним знаком. Своім служінням показує, що кожен літургійний молебен, який правиться в храмі, є справою не лише священика, а й усієї парафії та всіх вірних!

У парафії свв. апостолів Петра і Павла, що у м. Кам'янці-Подільському, служать близько 20-ти міністрантів. Особливістю служіння у кафедральному храмі є те, що досить часто Службу Божу відправляє епис-

коп і це вимагає особливої підготовки при виконанні міністрантських завдань. На великі свята приїжджають семінаристи і показують приклад у служінні біля вівтаря, саме від них ми вчимося. Кожної суботи відбуваються зустрічі, які проводить вікарій парафії – о. Ігор Станіслав, на яких, зокрема, ми переглядаємо помилки і удосконалюємо вміння служити. Також старші міністранти своїм служінням показують приклад молодшим та вчать їх правильному виконанню обов'язків. Щороку міністранти нашої парафії беруть участь у реколекціях та мають різні виїзди, зокрема й на міністрантські

зустрічі, котрі організовує Городоцька семінарія. Міністранти нашої парафії намагаються доб-

ре піклуватися про гідне та красиве звершення Святої Меси та інших молебнів.

«Після смерті великого Папи Івана Павла II кардинали вибрали мене, простого, скромного робітника Господнього виноградника. Втішаюсь тим, що Бог може керувати недосконалыми...» З такими словами Святіший Отець звернувся до вірних одразу після обрання на Петрів престол.

Замислюючись над ними, можна відкрити для себе велику правду, яку нам дає Господь — Ісус Христос: «Не так воно хай буде між вами, але хто між вас хоче стати великим, хай буде вам слугою, і хто між вас хоче бути першим, хай буде рабом усіх. Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служили, лише щоб служити й віддати своє життя за багатьох (Мк. 10, 43-45). Так і Йозеф Рацінгер — Папа Бенедикт XVI, живучи простим та скромним життям, служачи людям у священстві, показує нам приклад істинного християнського життя, до якого нас закликає Бог. Він бере на себе відповідальність за мільйони християн по усьому світі, стаючи духовним батьком для кожного.

ЙОЗЕФ РАЦІНГЕР -

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI

IV курс

к.л. Віктор Мазур

Йозеф Рацінгер народився 16 квітня 1927 року в маленькому містечку Марктль, що в Баварії. В 1951 році прийняв священницькі свячення, а згодом розпочав працю в духовній семінарії у Фрайзінгу та у багатьох університетах, а зокрема – у Мюнхені, Бонні, Мюнстері, Тюбінгені та інших містах. Під час Другого

Ватиканського Собору виконував обов'язки секретаря кардинала Йозефа Фрінгса, а згодом і сам отримав номінацію Архієпископа і Кардинала Мюнхена.

**ЙОГО НАВЧАННЯ
ВІДКРИВАЄ НАМ
БЕЗМЕЖНІ ГОРИЗОНТИ
БОЖОЇ ЛЮБОВІ ДО
КОЖНОГО З НАС**

В його особі можна зауважити багато рис, що свідчать про велику покору та самопожертву щодо інших людей, до яких він прихо-

див як отець, який вмів вислухати, потішити, дати добру пораду та спрямувати на добру дорогу тих, котрі з неї зійшли.

Варто звернутися також до спогадів Святішого Отця, що сягають в далекі 1927-1977 роки, у яких він щиро і безпосередньо розповідає про убогих, нужденних, засмучених людей, які приходили до нього по духовну допомогу у ті важкі часи. Розповідає про драматичні події Другої Світової війни та про свою службу у війську, а також про інші події, які залишили глибокий слід в його пам'яті. Він вдячний Богові за ті

часи, коли міг особливо глибоко пізнати Бога, щоб потім мати можливість відкривати Його істини іншим людям, котрі Його ще не знали. Але час ішов, доба неспокою проходила, минуле залишалося в історії, а майбутнє ставило перед єпископом Йозефом Рацінгером нові завдання та випробування. Вже в 1981 році Папа Іван Павло II призначив його Префектом Конгрегації в справах науки та віри. В 2002 році був призначений Деканом Кардинальської колегії. Всі справи, призначення, довірені йому Церквою, він приймав охоче і виконував сумлінно, служачи Богові та людям.

19 квітня 2005 року Йозеф Рацінгер був обраний на Папу, прийнявши ім'я: Бенедикт XVI. Він став найстаршим за віком Папою з часів Папи Клементя XII. Святіший Отець вільно володіє багатьма мовами: німець-

кою, італійською, латинською, англійською та іспанською, французькою що дозволяє йому безпосередньо спілкуватися з багатьма людьми. Написав безліч наукових праць з теології та ряд енциклік: «Deus Caritas Est» («Бог є любов'ю»), «Spe salvi» («Спасенні надією»), «Caritas in Veritate» («Любов у правді»).

У цих різноманітних працях, книгах, енцикліках та апостольських листах папа скеровує свою науку до кожного християнина, кожного вірного та духовенства Католицької Церкви. Його навчання відкриває нам безмежні горизонти Божої любові до кожного з нас: «Не бійтеся відкрити свої серця на дію Святого Духа, дозвольте Йому перемінити вас - Бог є любов».

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

РУХ «СВІТЛО ЖИТТЯ»

14 травня нашу семінарію відвідав головний модератор руху «Світло Життя» о. Адам Водарчик, а також відповідальний за спільноту в Кам'янець - Подільській дієцезії о. Ярослав Гонсьорек. О. Адам ознайомив нас із походженням руху, його структурою, а також розвитком і потребою подібної спільноти на наших землях. О. Ярослав заохотив семінаристів брати участь в оазах руху «Світло Життя», які відбуваються на протязі літа з родинами, молоддю, щоб пізнавати їхні проблеми, труднощі та намагатися допомагати вирішувати їх з Богом.

ПОЧАТОК СЕСІЇ

З 21 травня в семінаристів розпочався «час жнив» - сесія. Прийшла пора показати знання, які здобувались на протязі навчального року. Екзаменів у семінаристів багато, якщо не сказати «дуже багато»: від 8 (вступний рік) до 16 (четвертий курс). Отже, нудьгувати не доводиться. Сесія триватиме до 18 травня. Але «справжня» сесія ще попереду, під назвою «Священство», ось там здобуті знання будуть найпотрібніші.

«ЧАС ЖНИВ» - СЕСІЯ

ВІДДАНИЙ БОГОВІ

та вірний свідок віри у служінні Церкві на Поділлі

І курс

к. Петро Константинов

Отець Антоній Хоміцький народився 9 квітня 1909 року в Самулках Великих Білостоцького воєводства (Польща). Був восьмою та останньою дитиною в сім'ї. Батько, Йосиф Хоміцький, був досить суворим чоловіком, мати, Аполонія Сталевська, побожною і тихою. О. Антоній мав 4-х братів та одну сестру, двоє дітей померло немовлятами. Сім'я не мала великих статків, Антонію часто доводилося доношувати речі старших братів. У школі навчання йому також давалося нелегко. Коли навчався, часто був голодний. Батько не особливо зрадив, коли його син виявив бажання іти до семінарії. Та все ж, у 1927р., маючи 18 років, Антоній вступив до Вищої Духовної Семінарії у Луцьку. Під час навчання захворів на туберкульоз, перебував у дуже тяжкому стані. В ті часи ця хвороба ще не до кінця була опанована медициною.

Під час одних з канікул відвідав костел у Вишках, де знаходилася чудотворна ікона Матері Божої, до якої колись приводила його мати, і гаряче молився біля неї. Після канікул з добрим самопочуттям розпочав третій

рік навчання у семінарії. Як сам про це розповідав пізніше, в його житті трапилося справжнє чудо.

Будучи семінаристом, вступив до Ордену Отців Францисканців. Був великим шанувальником св. Йосафата Кунцевича, тому обрав собі друге ім'я — Йосафат. Згодом, за вагомих обставин, вирішив стати дієцезіальним священником.

О. Антонію дуже подобався Східний візантійський обряд, він навіть мріяв стати священником греко-католицької Церкви. Однак, на мріях все і закінчилось. Займався також літературно-публіцистичною діяльністю - писав статті до двох часописів: семінарійного — «Caritas», та дієцезіального — «Життя Католицьке».

15 червня 1935 року прийняв священницькі свячення в Луцькому кафедральному соборі, з рук єпископа Стефана Вальчикевича. Після свячень два роки працював вікарієм у м. Рівне. Піклувався міністрантами, був капеланом у в'язниці. Наступною парафією був Клесів, у якій виконував священницьке служіння протягом семи років.

В лютому, 1945 року, після закінчення Другої Світової війни, працівники НКВС вперше зробили обшук та конфіскували майже усі речі в його помешканні. 6 лютого 1946 року у Рівному, після проведення слідства, суд звинуватив о. Антонія Хоміцького в наступних «злочинах»: отець «не дозволяв людям виїжджати до Польщі, говорив антирадянські проповіді, намовляв вірян-католиків проти православних віруючих». Його було засуджено до 10 років позбавлення волі. Далі потрапив до Воркути. Праця засуджених була виснажливою, а інколи, як він про це особисто згадував, «в'язні спали майже на снігу, але, на щастя, стара хвороба туберкульозу не дала про себе знати». За його словами, «однією із форм знущення було довготривале тримання рук піднесеними догори, били головою об стіну, давали чимало стусанів ногами».

Від ув'язнення та смерті його врятували рідний брат Франциск та сестра Кароліна. Вони, зібравши відповідні документи, поїхали до Москви і довели його невинність, а особливо те, що свідки на суді були фальшивими. Апеляція та повторний перегляд судової справи коштував п'яти тисяч карбованців та двох років очікування на звільнення. На волю о. Антоній вийшов 28 квітня 1947 року.

У 1948 р. отримав дозвіл служіння в парафії м. Полонне, у якій був настоятелем до 1954 року. Спочатку парафіяни думали, що о. Антоній є шпигуном, передягненим в сутану. Але постійні сповіді, хрещення, шлюби і кожної неділі по дві літургії з проповіддю, переконали вірних у вірності служіння священника. За ним постійно стежили, і психічно він відчував себе важче, ніж у в'язниці. Його звинувачували в різних антирадянських злочинах, але вже публічно — через пресу. Наприклад, газета «За Комунізм» (24.11.1960 р.), писала: «А. Хоміцький відвідував різні парафії тільки для того, щоб заробити гроші». Також те, що за кожний похорон «вимагав по 200 карбованців». Називали його «отруйним павуком у чорній сутані». Тиск з боку засобів масової інформації був дуже великий. Усі газети писали страшну неправду про Церкву, влада усіма способами намагалася показати спад релігійності серед місцевого населення у країні.

О. Антоній інколи був настільки змучений, що міг заснути у сповідальниці. У Полонному працював шість років. Наступним місцем священницького служіння була парафія св. Флоріана у Шаргороді, там служив в роках 1955-1958. Отримуючи офіційний дозвіл, т.зв. «справку», або цілком таємно, виконував душпастирське служіння в Мурафі, Лучинцю, Вербівцю, Бару, Вінниці, Хмельницькому (Гречани), тощо.

**ОДНОГО РАЗУ НА ГРЕЧАНАХ
ВІД РАНКУ ДО ПОЛУДНЯ ОХРЕСТИВ
555 ДІТЕЙ! ЯК САМ СВІДЧИВ:
«ЛЮДИ ПРАГНУЛИ БОГА,
А Я ЇМ РЕВНО СЛУЖИВ»**

Одного разу на Гречанах від ранку до полудня охрестив 555 дітей! Як сам свідчив: «Люди прагнули Бога, а я їм ревно служив». Останнім місцем перебування о. Антонія була парафія у Мурафі, до якої він приїхав в 1958 році. В ній служив аж до самої смерті, до 1993 року.

Найголовнішою чеснотою, яка була помітною в житті о. Антонія Хоміцького, була покора. Отець Антоній виховав 15 священників, котрі працюють по всій Україні. В червні 1985 року о. Антоній святкував «Золотий Ювілей Священства» — 50-ту річницю служіння Богові, Церкві і вірним. З усієї України до Мурафи з'їхались священники і вірні, щоб привітати шанованого усіма Ювіляра.

З цієї нагоди Святіший Отець Іван Павло II надіслав отцю Антонію вітальну телеграму. 13 травня 1993 року отець Антоній Хоміцький відійшов до вічності. Його могила знаходиться в Мурафі, на парафіяльному кладовищі.

Дякуємо Всемогутньому Богові за його віддане священницьке служіння у таких важких умовах праці. Його вірність та ревність залишаються добрим прикладом віри та відданості Богові і Христовій Церкві.

ЛЕГІОН МАРІЇ

2 квітня 2011 року наші семінаристи мали змогу ознайомитись з одним із рухів, які існують в Католицькій Церкві.

Розповіді про свою діяльність прийшли представники спільноти «Легіон Марії» з Кам'янця-Подільського, разом з отцем єпископом Леонем Дубравським, а також учасники цієї ж спільноти з м. Дунаївці, на чолі з о. Віталієм Розовським, вікарієм Дунаєвської парафії Архангела Михаїла та парафіян с. Слобідка Рахнівська, також з парафії св. Станіслава, єпископа і мученика.

Метою цього приїзду, за словами єпископа, стало ознайомлення семінаристів з діючими в наших парафіях спільнотами, щоб, прийшовши в парафію як настоятель чи вікарій, знати, чим займаються дані рухи, а також як вони можуть допомогти у священницькій праці.

Семінарія на сторінках історії

IV курс

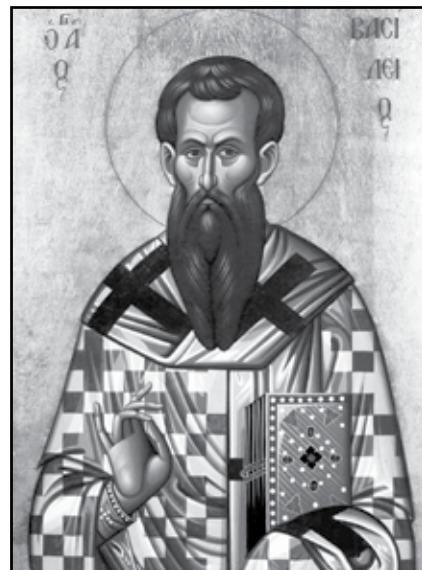
к. Олександр Бурмістров

Дорогі читачі, в попередній статті ми з вами зупинилися на покликанні Апостола Павла. Сьогодні ж спробуємо розглянути розвиток семінарій від закінчення місії Апостолів до Тридентського Собору, який відбувся у 1545-1563 рр.

Після навернення Апостола Павла, християнство, завдяки йому, розійшлося майже по всій Південній Європі. Євангелізуючи і повертаючи Європу, з Павлом завжди були присутні співробітники, які допомагали йому у несенні Христа поганам: «А Павло, вибравши Силу, рушив у дорогу, переданий братами Господній благодаті». (Ді 15, 40). І ще: «І він прибув у Дербу і Лістру. А був там один учень, Тимотей на ім'я, син однієї жінки, віруючої юдейки, а батька грека. Він мав добру славу між братами Лістри й Іконії. Павло хотів узяти його з собою і, взявши, обрізав із-за юдеїв, що були в тих місцях; усі бо знали, що його батько був грек». (Ді 16, 1-3). Подорожуючи з ним, ці співробітники вчилися також Христової науки. Павло, залишаючи міста, в яких проповідував, не мав змоги часто туди повертатися, тому завжди залишав там пастирів, які б підтримували вже засновану спільноту. І неодноразово це були ті, які з ним подорожу-

вали. Серед них могли також бути і місцеві кандидати, які відзначалися особливою побожністю і любов'ю до Христової Євангелії. В Посланні до Тита читаємо: «Тому я лише тебе на Криті, щоб ти впорядкував до кінця те, що залишилось, і настановив по містах пресвітерів, як я був тобі заповідав». (Тит 1, 5). Інші апостоли, які розійшлися по всьому світі, робили так само. Отож, семінарій як таких ще не існувало, апостоли самі вибирали людей і наставляли їх єпископами, священниками і дияконами.

Згодом повстають перші християнські школи: Олександрійська, Антіохійська і т. д. Там чоловіки могли вивчати богослов'я, що сприяло інтелектуальному розвитку духовенства. Але і це ще не були семінарії, оскільки тут не було відповідної духовної формації. В той же час також з'являється чернец-

св. Василій Великий

тво, основоположником якого став св. Антоній Великий (251-356 рр.). Роль чернецтва саме на той час була неоціненна. Люди, які відчували у собі прагнення святості, покидали свої домівки, працю тощо, і усамітнювалися, найчастіше у пустинях Близького Сходу, де практикували суворе аскетичне життя. Пізніше багато з них об'єднувалися і творили монастирську спільноту. Багато з них ставали пізніше священниками. Але не завжди всі монахи відзначалися інтелектуальними здібностями, на противагу тим, які навчалися в християнських школах. Були також серед них такі, що закінчували богословську школу, пізніше ще перебували на пустині, а вже тоді їх висвячували на священників. Прикладом цього є св. Василій Великий (330-379 рр.), який, здобувши початкову освіту, навчався в Константинополі, в Афінах, а потім ще п'ять років провадив пустельницьке життя. І лише піс-

ля цього єпископ Кесарії Євсевій висвятив Василя на пресвітера. А було і так, що висвячували і без згоди, як сталося, наприклад, зі св. Григорієм з Назіанзу (329-390 рр.), св. Амвросієм Медіоланським (333-395 рр.), св. Папою Григорієм Великим (590-604 рр.).

Мандруючи сторінками історії далі, аж до часів Тридентського Собору, ми не зустрінемо жодної згадки про духовні семінарії. Розвиваються лише чернечі ордени (францискани, домінікани, бенедиктини, картузи і т. д.) та університети, де чоловіки могли ознайомитися з філософією та богослов'ям, а також сформувати своє духовне життя. На той час це і було чимось подібним до семінарії. Варто також згадати, що багато кандидатів готувалися до священства при парафії, яким семінарійну формацію давав сам парох. І так тривало до Собору в Триденті, про який - в наступному номері нашої газети.

БУЛИ ТАКОЖ СЕРЕД МОНАХІВ ТАКІ, ЩО ЗАКІНЧУВАЛИ БОГОСЛОВСЬКУ ШКОЛУ, ПІЗНІШЕ ЩЕ ПЕРЕБУВАЛИ НА ПУСТИНІ, А ВЖЕ ТОДІ ЇХ ВИСВЯЧУВАЛИ НА СВЯЩЕНИКІВ

ДЕНЬ ЗОСЕРЕДЖЕННЯ

«Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Йо 20, 22-23)

Такою була тема Дня Зосередження, який відбувся 15 травня у нашій семінарії. Разом з о. Миколою Невським, який є духовним отцем семінарії, ми розважали над таїнством сповіді. Пригадували собі, що таке гріх, як він віддаляє нас від Бога, а також ще раз розібрали 5 умов доброї сповіді. «У таїнстві сповіді потрібно бачити два аспекти: безмежне милосердя Бога і гріх людини. Гріх – це ворог правдивого щастя людини» - сказав о. Микола.

Вступні обряди

Молитва, яка називається колекта

III курс

к.л. Ростислав Грабовський

В попередньому номері ми розпочали розгляд обрядів Святої Літургії, зосередившись на приготуванні до неї. У цій статті розглянемо вступні обря-

ди, тобто дії та слова священика і вірних, від початку і до тієї частини, яка називається Літургією Слова.

Свята Євхаристія, як і кожна літургійна дія, розпочинається знаком хреста. Він пригадує нам про Святу Трійцю, Ім'я Якої ми вимовляємо, а також Тайнство Хрещення, уділеного нам в Ім'я Божих Осіб. Далі настає привітання вірних однією з формул, як наприклад: «Господь з вами!», промовляючи яку, священик роз-

водить руки. Цей жест в даному випадку означає обійми. Взагалі ж у жесті розведених рук християни бачать розіп'ятого Христа, Який молиться. На це привітання вірні відповідають: «І з духом твоїм!» Ця відповідь має біблійне підґрунтя, для єврея це означало б: «І з тобою!». З теологічної точки зору тут йдеться про побажання священику, щоб з ним перебував Святий Дух, а особливо під час Євхаристії. Після цього слідує заклик до визнання власної грішності. Адже приступати до Божого столу маємо з найбільшою покорюю і чистотою серця, про що й говорить одна із форм молитов, передбачених для цієї частини Богослужіння. Молитва, яку розпочинає священик і яку підхоплюють усі вірні, розпочинається словом: «Сповідуюся...» Це - глибоке визнання власної грішності не лише перед Богом, але й перед спільнотою віруючого люду, що є певним виявом та доказом, що гріх ранив не лише Всевишнього, але й ближнього. Далі є прохання до Пресвятої Богородиці, ангелів, святих та ближніх, молитись до Бога за мене. Може подаватись й інша форма акту покаяння, то попередня молитва не читаєть-

ся. Після визнання і усвідомлення своїх гріхів слідує жаль та заклик про помилування: «Кіріє елейсон» (якщо їх не використано у формулюванні акту покаяння), що перекладається з грецької мови як «Господи, помилуй». Це прохання було знає ще із поганської давнини, як заклик і благання до божества. Під час Служби Божої цими словами просимо про милосердя в Господа щодо нас, як це робили хворі та потребуючі люди, про що можемо прочитати у Святому Письмі, наприклад, Мт 9, 27. Це взивання пригадує, що наше земне та вічне щастя залежить від Бога.

В неділі (за виключенням періоду Адвенту і Великого Посту), а також у свята чи спомини, які мають більш урочистий характер, співається «Gloria in excelsis Deo» («Слава во вишніх Богу»). Цей гімн є одним з найпрекрасніших актів прославлення Бога, визнання Його могутності, сили, величі та святості. Він є одним з найстарших гімнів і належить до старохристиянських поетичних скарбів. На початку VI ст. його почали виконувати під час Євха-

Хресним знаменням розпочинається кожна літургійна чинність

ристії, ввівши у зв'язку зі святом Господнього Різдва (оскільки першими у ньому є слова ангела, який звістив пастухам добру новину). Спочатку гімн співали лише єпископи, однак з часом він став таким популярним, що вже у VIII ст. його співали у свята та неділі навіть священики. Після цього гімну священик звертається до вірних із закликом: «Молімося», і всі певний час тривають у мовчанні, щоб усвідомити собі, що стоять у присутності Бога. В цей час також можна скерувати до Бога власні наміри і прохання. Це молитовне звернення передуює молитві, яка називається «колекта». Це слово походить від латинського слова «colligo», що означає «збирати». Колекта починається від звернення до Бога, наприклад: «Боже» або «Всемогутній Боже», і означає зібрання всіх молитов, прагнень і прохань вірних з ціллю представлення їх Богу, як молитви цілої Церкви. Ця молитва є також дуже давньою, вона використовувалась

в Римській Церкві з Vст. Колекта являється кульмінацією вступних обрядів, метою яких є з'єднання згромаджених вірних у спільноті і приготування їх до слухання Божого Слова.

**КОЖЕН ЕЛЕМЕНТ
ЄВХАРИСТІЇ НЕСЕ
СВОЄ СИМВОЛІЧНЕ
ТА ФУНКЦІОНАЛЬНЕ
ЗНАЧЕННЯ,
ДЕ НАВІТЬ МОВЧАННЯ
НЕ Є БЕЗЗМІСТОВНИМ**

Отож, кожен елемент Євхаристії несе своє символічне та функціональне значення, де навіть мовчання не є беззмістовним. Під час кожної Служби Божої ми повинні наново відкривати її велич та важливість для нашого життя, і не допустити, щоб часта участь у ній спричинялась до сухості, а то й нудності повторюваних дій та слів.

Літургійне привітання вірних: «Господь з вами»

Історія МОГО ПОКЛИКАННЯ

Історія мого покликання розпочалася у моїй рідній парафії Успіння Пресвятої Діви Марії (м. Харків). Я прийшов до Господа в 16 років (до того часу був атеїстом), бо шукав істинних відповідей на фундаментальні запитання: який сенс життя? Що є правдою? Як треба жити, щоб це було правильно? Пошук відповідей на ці й інші запитання привів мене до Бога і до римсько-католицької парафії у Харкові. У 1994 році я підготувався і приступив до Сповіді й Святого Причастя. Потім, крок за кроком, входив у життя парафіяльної спільноти, котра була дивовижним плодом діяння Божого Духа. Вона об'єднувала людей різних рас і національностей, розмовляли в ній на різних мовах, але це не перешкоджало. Віра об'єднувала всіх. У цій парафії працювали священники з Ордену Отців Маріанів. Щоправда, про це я дізнався пізніше, бо зовнішньо вони нічим не відрізнялись від дієцезіяльних священників. А внутрішньо... це була спільнота братів, які з усіх сил працювали для слави Божої, встигаючи огорнути душпастирською опікою не лише парафію, але й монастир кармелітанок в пригороді, парафії у Полтаві, Миргороді, Белгороді й Луганську. Парафіяльний дім, а точніше, кілька залізних вагончиків, був відкритий для всіх. Стіл також був спільний і при ньому з радістю кожного дня збирались священники, сестри з трьох орденів, котрі працювали в парафії й жили у сусідніх вагончиках, молодь, парафіяни. Це все й стало для мене свідомим простого і виразного євангелічного життя. І прийшов день, коли я зрозумів, що саме на цю дорогу кличе мене Господь, що священство є шляхом мого життя. Тож не вагався довго, а закінчивши всі свої справи (на це пішло два роки), прийшов до настоятеля і сказав, що хочу бути священником в Ордені Отців Маріанів. Відтоді минуло 12 років: постулат, новіціат, навчання у семінарії, роки практик і вже справжньої душпастирської праці. Роки, які були наповнені різними подіями і пережиттями, радістю і смутком, перемогами і поразками. 12 років, з яких не можна викинути нічого, бо все воно було потрібне, все є частиною моєї історії, мого шляху за Ісусом. І за все це Богу нехай буде подяка!

о. Микола Белічев МІС
Народився 15.04.1978 в Харкові.

В 1994р. закінчив середню школу і поступив до Харківського Державного Університету на відділення психології, котре в 1999р. закінчив.

Того ж самого року вступив в Орден Отців Маріан Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії.

Навчався в Україні й Польщі. В 2008р. захистив магістерську працю на Католицькому Люблінському Університеті Йоана Павла ІІ (KUL) і отримав титул магістра теології.

Також у 2008р. закінчив VI курс у Вищій Духовній Семінарії в м. Городок.

Рукоположений в священники 14 лютого 2009р. в катедральному соборі Успіння Пресвятої Діви Марії в м. Харків.

Сьогодні працює вікарієм в парафії Непорочного Серця Пресвятої Діви Марії в м. Хмельницький.

БІБЛІЯ в культурі СВІТУ

3 травня у нашій семінарії відбувся VIII Біблійний симпозиум на тему: «Біблія в культурі світу». Поділитися своїм досвідом, знаннями і дослідженнями, приїхали гості з Кракова (Польща) і Вищої Духовної Семінарії з Брюховичів (Львівська область). Теми доповідей були наступними:

- «Псалом 63, 2-4 — пісня про прагнення Бога» (отець проректор ВДС м. Брюховичі Олег Саломон);
- «Розумність як вимога щодо релігії у світлі відносин між християнством

- та ісламом» (о. др. Яцек Уліаш);
- «Біблійно-духовні мотиви ікони Анастасіс» (о. др. Станіслав Козьол);
- «Нарікання і падіння вибраного народу згідно Книги Чисел» (с. др. Ельжбета

- Натанаеля Звіяч OSU);
- «Біблія як джерело форми катехизи (с. др. Гражина Вероніка Дриль OSU);
- «Історія спасіння, представлена в Саду Біблійному у Мичковцях» (пані др. Зофія Владарчик);

- «Світ тварин у книзі Іова 38, 39 — 39,30 — зоологічний аналіз і його використання в екзегезі тексту» (пані др. Анна Вайда);
- «Будівлі хрестоносців у Святій Землі» (пан . др. Веслав Кіц).

Знову в дорогу або нові часи гурту „АПОСТОЛЬСТВО ПОКЛИКАНЬ”

Після коротенької реабілітації, гурт „Апостольство покликань” знову розпочав свою апостольську діяльність. Цього разу полем розгорнення подій став монастир Сестер Бенедиктинок Місіонерок у м. Бар. Виступ гурту став заключним елементом програми Дня зосередження для молоді, який сестри організують кожних два місяці. Як завжди, не обійшлося без пригод: по дорозі до Бару у нас зламалась машина. Однак це не завадило нам вчасно добратися до місця призначення,

хоч і поспувало трохи нерви. Концерт видався на славу Божу, а оскільки відбувався на монастирському подвір'ї, то поступово до учасників Дня зосередження приєдналися сусіди монастиря. Майже усі перехожі затримувались, зацікавлені звуками музики, сміливіші заходили на подвір'я, а більшість спостерігала за дійством, стоячи за монастирським парканом.

Тепер гурт готується до нових концертів, можемо побувати також у вашій парафії, тож чекаємо запрошень!

Реколекції

«Наша сила – це закорінення у Пресвятій Трійці»

В дусі цих слів семінаристи переживали великопісні реколекції, проведені єпископом-помічником Перемишльської дієцезії Адамом Шалем. Він звернув увагу на три основні етапи зустрічі з Христом:

- закорінення;
- формування стовбура;
- давання плодів.

Єпископ цитував Святішого Отця Бенедикта XVI, який звернувся до молоді з такими чудовими словами: «Той, хто відкрив для себе Христа, повинен приводити до Нього інших. Не затримуймо цієї радості тільки для себе.»

Під час цих же реколекцій єп. Леон Дубравський уділив третьокурсникам послуги лекторату, а четвертокурсникам – послуги аколїтату.

Єпископ Адам Шаль голосить конференцію

Фото семінаристів прийнявших послугу лекторату

Фото семінаристів прийнявших послугу аколїтату

Останній дзвоник

27 травня в Соколівській та Солобовецькій (Ярмолинецький район, Хмельницької області) школах-інтернатах 9 школи, в яких проводять катихизи наші семінаристи відбувся останній дзвоник. Зокрема, для дев'ятикласників цей дзвоник означав, що прийшов час обрати шлях, по якому, можливо, доведеться крокувати навіть ціле життя. На цьому святі були також присутні семінаристи з нашої семінарії, які розділилися на групи, щоб могли побувати одразу у двох інтернатах, тому що воно відбувалось одночасно. Під час промов слово також було надано нашим семінаристам: у Соколівці Садовому Олександрю, у Солобківцях - Новосельському Олександрю. У Солобківцях був присутній також пастир з Віфлеємської Церкви, який привіз із собою подарунки для випускників. Свято проходило весело. Учні співали,

Кл. Олександр Садовий говорить промову

танцювали, пізніше отримували дипломи. Подяку за душпастирську працю в Солобовецькому інтернаті також отримали семінаристи. Все закінчилось святковим обідом, після чого семінаристи з усміхненими обличчями повернулися до семінарії.

З'їзд міністрантів

З 6 по 8 травня в нашій семінарії відбувся останній у цьому навчальному році з'їзд міністрантів. Головний заклик цієї зустрічі звучав: "Прийди, Духу Святий". Тема зустрічі була пов'язана з головним покровителем нашої семінарії – Святим Духом. Вона розпочалася зі вступної зустрічі та адорації.

У суботу відбулося три уроки, підготовлених нашими семінаристами для гостей. Центральною подією дня була Євхаристія. Незважаючи на не надто сонячну погоду, міністранти разом із семінаристами все-таки вирушили до лісу. Разом мали змогу пограти у футбол і поласувати сосисками. Також було місце

веселому вечору. На завершення дня відбулась молитва у стилі Тезе. Найактивнішим учасникам було дано запрошення на літній відпочинок, який цього року відбуватиметься на берегах річки Дністер. У неділю, після Євхаристії та сніданку, усі роз'їхалися по своїх домівках. Всього у з'їзді брало участь 73 міністранти.

Як читати

II курс

к.л. Станіслав Степанчук

*Слава Ісусу Христу!
Мене звали Володимир, останнім часом я більше
зацікавився Біблією і маю до Вас запитання:
як правильно читати Святе Письмо?*

Дорогий Володимире, оскільки це непросте і доволі об'ємне запитання, то ми вирішили відповісти у формі статті, виходячи за просту відповідь на питання «як?»

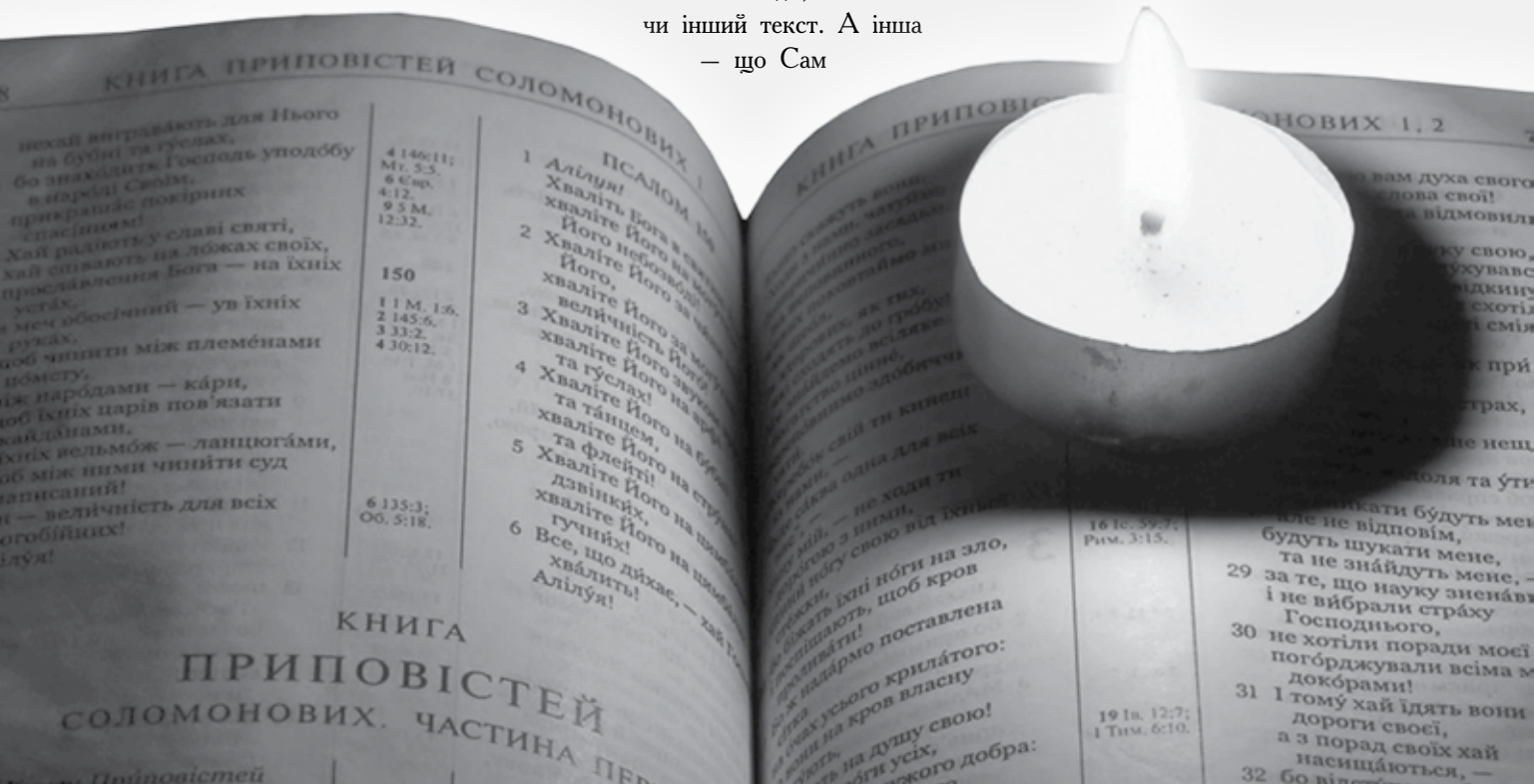
Отож, Святе Письмо справді нелегке до читання. Не можна так просто взяти Біблію і почати читати. Книга Книг — це не звичайний собі роман, хроніка з життя євреїв, чи просто кодекс моральних правил та норм поведінки: ми віримо, що Сам Бог промовляє до нас через Святе Письмо. Біблію не можна сприймати як просту книгу, стародавню чи за-

шифровану, можемо лише прийняти її як Святу Книгу, вірячи, що записане в ній не походить від якихось там людських прагнень чи фантазій. Читаючи Святе Письмо, ми зустрічаємося з Живим Богом, Який створив мене і об'являє мені Себе.

Складність полягає в тому, що Біблія була написана задовго до того, як ми прийшли у цей світ і написана мовою, яку ми сьогодні не розуміємо. Справа не тільки у перекладах, але й у розумінні самого сенсу прочитаного. Отже, одна проблема полягає в тому, що нам важко зрозуміти, що хотіли нам сказати ті люди, які писали той чи інший текст. А інша — що Сам

Бог говорить до нас сьогодні у цьому тексті.

І тут передусім необхідно згадати про Святого Духа, Якого Церква вважає і визнає справжнім автором Святого Письма. Ось як про це пише Катехизм Католицької Церкви: «Святе Письмо треба читати і пояснювати з допомогою Того самого Духа, під впливом Якого воно було написано» (ККЦ 111). Читання треба поєднувати з молитвою, яка має передувати та закінчувати його, а саме читання має сприйматися нами як зустріч з Богом, Який є біля мене і говорить мені слова вічного життя.

Святе Письмо

Іншою умовою, необхідною для читання Святого Письма, є потреба розкриття наміру священних авторів, треба враховувати умови їхнього часу та культури, літературні жанри, що використовувалися в ту епоху, сучасні їм способи мислення, мовлення й оповідання поточних подій. І тут в пригоді стануть різні коментарі, пояснення, примітки, тлумачення. Однак треба пам'ятати, що вони, хоч і є необхідною допомогою при читанні Святого Письма, та все ж не головною.

Катехизм подає три критерії для читання Святого Письма:

1. Звертати велику увагу на «зміст і єдність усього Письма», бо саме Христос є єдиним Словом Святого Письма: Старий Завіт очікує Його, а Новий споглядає на Нього. Тобто головною постаттю є Ісус Христос: маємо вдивлятися в Нього, слухати Його, наслідувати Його.

2. Читати Святе Письмо «на засаді живої Традиції усїєї Церкви», тобто так, як навчає Церква, як сприймали і розуміють його Отці Церкви, сучасна біблістика та Вчительський Уряд Церкви. Не можемо придумувати собі власних інтерпретацій і жити згідно них.

3. Бути уважним до «аналогії віри», тобто до загальної пов'язаності правд віри між собою та у задумі Об'явлення. Жоден біблійний текст не може мати змісту, який суперечить об'явленим правдам. Біблійний текст слід пояснювати у світлі граматичного, логічного, психологічного, ближчого та дальшого контексту, бо думку автора рідко вичерпує, чи чітко виражає, одне коротке речення, вир-

ване з контексту (наприклад, певен вірш читати та розуміти у контексті цілого розділу). Зanedбання цього важливого принципу завжди призводило до помилкових, а часом навіть фантастичних інтерпретацій. Не можна трактувати Святе Письмо лише як зібрання текстів догматичного чи катехитичного характеру, метою якого є тільки навчити нас, як жити, надати правила поведінки тощо. Так, воно містить богословсько-аскетичні та моральні принципи, але не є виключно сухим збірником правил.

Головною умовою розуміння якого-небудь тексту не є знання результатів історичних досліджень чи літературних опрацювань, але вчитування, входження в сам текст, в цілість його контексту, тобто в цілу Біблію. Через це сприймається її центральна думка. Можуть з'явитися труднощі, але вони мають відійти на другий план: головне, ми вслухаємося

в голос Божий, шукаємо Божої Волі щодо нашого повсякденного життя, того наповнення любов'ю, вірою та надією, якими палали Сам наш Господь, Його Апостоли та пророки. Кожне наступне читання є глибшим від попереднього. Безсумнівно, під час такого вчитування в Біблії певні речі залишаться неясними. Однак їхнє незнання не становить перешкоди до зустрічі з живим Божим Словом.

Християнин, який береться до вивчення Святого Письма, не повинен розраховувати виключно на власні сили. Його біблійним приготуванням є «вступне розуміння Біблії», яке випливає з приналежності до спільноти Церкви. Під час Літургії побожно слухає читання, коментарі, проповіді, сам молиться і намагається жити згідно з істинами вселенської віри. Це і є тією практичною, справжньою умовою для розуміння Святого Письма та його реалізації у щоденному житті.

• про історію парафії Пресвятої Трійці у м. Хмільник

• про Урочистість Всіх Святих - коли постала і яка суть цієї Урочистості

• про те, що означає у семінарії функція паспортиста та про обов'язки господарчого

Дорогі читачі!

Просимо вибачення за неточності та помилки, які можуть зустрітися в газеті. Особливо перепрошуємо парафіян с. Мурафа, за неправильне подання назви їхньої парафії в попередньому номері, не Матері Божої Неустанної Допомоги, а Непорочного Зачаття ПДМ.

УМОВИ ВСТУПУ ДО СЕМІНАРІЇ

Передусім – щире прагнення та чистий намір служити Богові і людям у Священстві, а також наступні документи:

1. Заява.	6. Свідоцтво про катехизацію.
2. Автобіографія, написана власноручно.	7. Атестат про середню освіту.
3. Свідоцтво про Хрещення та Миропомазання.	8. Медична довідка (форма № 286).
4. Свідоцтво про церковний шлюб батьків.	9. Військовий квиток або посвідчення приписки.
5. Характеристика настоятеля парафії та катехитів.	10. 3 паспортні фотографії та 2 менші (3x4)
	11. Ксерокопія паспорта 1 та 2 сторінки

Документи потрібно подати особисто, до **30 червня 2011 р.** (можна й децю пізніше), до ректорату семінарії в м. Городку або до Єпископа в м. Кам'янці-Подільському.

7 липня 2011 р. о 10.00 у приміщенні Городоцької семінарії розпочнеться вступний екзамен (усний і письмовий) з Катехизму та Життя Церкви.

9 вересня 2011 р. о 10.00 - другий термін вступних екзаменів.

Голос семінарії № 12
Червень- серпень 2011
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього користування)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванасга 14
м. Городок
Хмельницької обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор і фотограф:
кл. Ростислав Грабовський
Заступник головного редактора:
кл. Євген Фізер

Редакція:
о. Ростислав Кримський
кл. Олег Жарук
кл. Сергій Ленчук
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Петро Константинов
кл. Сергій Аліксійчук
кл. Сергій Поліщук

Церковний цензор:
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Літературний редактор:
с. Устина Лисенко OSB

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. В'ячеслав Кльоц

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л.Т. Маєвський

З ЖИТТЯ СЕМІНАРІЇ

Покладання рук на кандидата до пресвітерату

Благословення священників

Намашчення рук освяченою олією

Батьки о. Вадима Василевського дякують сп. Леону Дубравському за уділення їхньому сину Таїнства Пресвітерату

Катедрa святих апостолів Петра і Павла

у м. Кам'яниці Подільському